

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/48/2023
Identifikačné číslo spisu:	1114216520
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1114216520.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. B., narodeného X. F. XXXX, S. M., J. XX, zastúpeného splnomocnenkyňou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Poprad, Námestie svätého Egídia č. 40/93, IČO: 44 250 029, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I) pod sp. zn. 19C/102/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2022 sp. zn. 15Co/165/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2022 sp. zn. 15Co/165/2020 v napadnutej časti vo veci samej týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a v časti trov odvolacieho konania zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I. (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) z 10. júla 2020 č. k. 19C/102/2014-289 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.138,22 eura titulom náhrady škody, spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 6. decembra 2014 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil právne ustanoveniami § 1 písm. a) a písm. c), § 3 ods. 1, ods. 2 a § 4 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. k), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a ods. 2, § 18 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. októbra 2010 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom k 6. decembru 2014 a vecne tým, že žalovanej vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (uznesením vyšetrovateľa ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 zo 17. júna 2009 o vznesení obvinenia pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa a o začatí trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením) vo výške preukázaných účelne vynaložených nákladov na obhajobu v sume 1.138,22 eura. Žalobu vo

zvyšnej časti náhrady majetkovej škody, predstavujúcej náklady tohto konania zamietol ako nepreukázanú a v časti náhrady odmeny za právne zastúpenie v konaní o prepustení zo služobného pomeru zamietol ako nedôvodnú pre chýbajúce nezákonné rozhodnutie ako predpoklad zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

3. Žalobu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol súd prvej inštancie pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Mal za to, že žalobca nepreukázal zásah trestného stíhania do jeho života v miere a intenzite odôvodňujúcich priznanie aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca iba všeobecne tvrdil, že došlo k narušeniu jeho rodinných a sociálnych vzťahov, čo však nepodporil relevantným dôkazom. Predložené štatistiky vývoja nezamestnanosti z Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, nepreukázali dopad trestného konania na život žalobcu. K medializácii prípadu žalobcu ako príslušníka policajného zboru v súvislosti s personálnym rozkazom a jeho prepustením zo služobného pomeru súd prvej inštancie uviedol, že ani personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 259, ktorým bolo rozhodnuté o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov pre porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a ani rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 30. septembra 2009 č. p. SLV-96/PK-2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu, nie sú predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z., teda pre tieto rozhodnutia sa žalobca nemohol domáhať náhrady nemajetkovej ujmy. Medializované informácie tejto kauzy nemohli pôsobiť na žalobcu dehonestujúco alebo urážlivo, keďže informácie boli poskytované vždy bez uvedenia jeho mena a priezviska a boli len všeobecné a vyvážené. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. V konaní o nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobca povinný preukázať vznik a rozsah nemajetkovej ujmy a konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. mája 2014 sp. zn. 4Co/129/2014). Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. januára 2012 č. k. IV. ÚS 1/2012-38, v odôvodnení ktorého k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. uvádza, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritériá pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného.

4. Na odvolania žalobcu i žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“, spolu so súdom prvej inštancie len „nižšie súdy“) rozsudkom z 26. októbra 2022 sp. zn. 15Co/165/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) potvrdil a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a keďže sa stotožnil s dôvodmi rozsudku, odkázal na ne a na zdôraznenie správnosti a pre úplnosť uviedol, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Konštatoval, že žalobca v odvolaní len veľmi všeobecne uviedol, čo všetko odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy; ku konkrétnej prejednávanej veci, však neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v ním napadnutom rozsahu. Ani odvolanie žalovanej, predmetom ktorého bolo určenie orgánu verejnej moci, ktorý v konaní zastupuje štát, nepovažoval za dôvodné a odkázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie z 21. mája 2019 sp. zn. 15Co/52/2017, poukazujúce na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 514/2003 Z. z. Nakoľko strany sporu v odvolacom konaní nemali úspech, odvolací súd im právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovení § 396 ods. 1, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP nepriznal.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o náhrade nemajetkovej ujmy podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f) a § 421 písm. a) CSP. Mal za to, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jeho relevantnou argumentáciou v tak zásadnom rozsahu, že takýmto nesprávnym procesným postupom došlo k

porušení jeho práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu vyčítal, že sa vôbec nezaoberal jeho tvrdením, že zo služobného pomeru bol prepustený pre nedôvodne vedené trestné konanie. Dovolateľ tvrdil aj to, že odvolací súd nezaul žiadne stanovisko k jeho námietke, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že osoba vo výkone verejnej funkcie, ktorá príde o služobný pomer síce v priamom dôsledku trestného stíhania, ale formálne na základe rozhodnutia v personálnom konaní, nemá nárok na náhradu ujmy voči štátu. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd v bode 6 uvádza, že „Odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. V odvolaní len veľmi všeobecne uvádzal, čo všetko odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy; v nadväznosti na konkrétnu prejednávajú vec, vo vzťahu k nemu, neuvádzal žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v ním napadnutom rozsahu.“, čo podľa neho vôbec nereaguje na jeho odvolacie námietky.

6. Žalobca v dovolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie otázky, či „má policajt, ktorý bol priamo v dôsledku svojho trestného stíhania personálnym rozkazom svojho nadriadeného prepustený zo služobného pomeru, za predpokladu, že v dôsledku toho u neho dôjde k vzniku materiálnej alebo nemateriálnej ujmy a za predpokladu, že sa trestné konanie skončí jeho oslobodením spod obžaloby, právo na náhradu tejto ujmy voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.“? Názor súdu prvej inštancie, že nakoľko nedošlo k prepusteniu žalobcu v rámci trestného konania, ale v dôsledku personálneho rozhodnutia jeho nadriadeného, nemôže mu vzniknúť nárok na náhradu škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., prehliada príčinnú súvislosť medzi trestným konaním a prepustením zo služobného pomeru, ktorá je v danom prípade istá, keďže on bol prepustený výlučne z dôvodov totožných s dôvodmi, pre ktoré bolo začaté jeho trestné stíhanie a po oslobodení spod obžaloby bol naspäť prijatý do služobného pomeru.

7. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa v plnej miere stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s rozsudkom odvolacieho súdu, a tieto považuje za vecne správne a náležité právne odôvodnené. Poukázala na to, že trestné stíhanie žalobcu a personálne konanie o jeho prepustení zo služobného pomeru sú dve odlišné konania, ktoré spolu nesúvisia, a preto nie je žiaduce prenášať závery z trestného konania do konania o prepustení zo služobného pomeru. Tvrdenia žalobcu o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru v priamej súvislosti s jeho trestným stíhaním neboli v konaní preukázané.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

9. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolateľ v danej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania najmä z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o nemajetkovej ujme a nevysporiadanie sa s podstatnými námietkami uplatnenými v odvolaní.

11. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle ustanovení § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je

rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovení § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06 a III. ÚS 330/2013, 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 bod 26, 5Cdo/57/2019 body 9 a 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Podľa § 387 ods. 3 vety druhej CSP odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvoľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal alebo nie a odpoveď by mala byť zrejmá z odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že táto síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

16. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu k odvolacím námietkam žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade nemajetkovej ujmy súd konštatoval, že žalobca v odvolaní len veľmi všeobecne uviedol, čo všetko odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, ale v nadväznosti na konkrétnu vec, neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré spochybňujú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Tento záver však nepodporuje súdom zhrnutý obsah odvolania žalovaného v bode 2.1.2., že : „Súd ignoroval okolnosť, že k jeho prepusteniu došlo výlučne z dôvodu začatia trestného stíhania. K jeho prepusteniu by teda nedošlo, ak by nebol trestne stíhaný. Táto skutočnosť sama osebe zakladá právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Nejde tu o ušlú mzdu, ktorá je nahrádzaná v rámci služobného konania. Ide o stratu možnosti žiť s tým, čo dovtedy vedel, v čom mal odborné skúsenosti a čo mal rád. Ide o reálny prepád existenčnej úrovne zo dňa na deň, bez možnosti sa na to vopred pripraviť.“ ako aj, že: „Zdôraznil, že k jeho prepusteniu došlo len na základe nedôvodne vedeného trestného stíhania; príčinná súvislosť je preukázateľná písomnými rozhodnutiami. Ak by to tak nebolo, nebol by po skončení trestného stíhania prijatý späť do Policajného zboru. K zrušeniu personálneho rozkazu došlo výlučne z dôvodu oslobodenia spod obžaloby.“ a že „Sám (odvolateľ) nemohol pre trestné stíhanie vykonávať svoju prácu takmer 4 roky, to je dosť na to, aby mu súd priznal právo na nemajetkovú ujmu v

primeranej výške.“

17. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny vzťah založený medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra SR je vzťahom špecifickým, služobnej povahy, t. j. svojou povahou vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami, ktoré síce môžu evokovať určité rysy výkonu verejnej moci, ale o verejnú moc v ponímaní zákona č. 514/2003 Z. z. nejde. Uvedený záver zodpovedá stanovisku občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 63 uverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 6/2024, podľa ktorého rozhodovanie ministra vnútra Slovenskej republiky alebo služobného úradu vo veciach služobného pomeru policajta nie je výkonom verejnej moci orgánom verejnej moci podľa § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky nie je rozhodnutím štátu v zmysle § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a nevzťahuje sa naň ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a) tohto zákona. Zodpovednosť za škodu, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky vo veci služobného pomeru policajta, sa neposudzuje podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ale podľa ustanovení o zodpovednosti služobného úradu za policajtovu škodu v zmysle § 173 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Súd prvej inštancie sa už ale ďalej nezaoberal pri rozhodovaní o uplatnenej nemajetkovej ujme žalobcovým tvrdením, že k jeho prepusteniu zo služobného pomeru došlo výlučne z dôvodov jeho trestného stíhania. Žalobca na túto skutočnosť poukázal aj v odvolaní, ale odvolací súd na ňu v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nereagoval.

18. Z uvedeného je podľa dovolacieho súdu nepochybné, že napriek výslovnému príkazu odvolaciemu súdu v ustanovení § 387 ods. 3 CSP vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal zásadnými tvrdeniami žalobcu v odvolaní, a to ani v najvšeobecnejšej rovine. Uvedené platí predovšetkým o námietkach žalobcu, ktoré z pohľadu rešpektovania jeho práva na spravodlivý proces možno označiť za hlavné, a ktoré si vyžadovali špecifickú odpoveď. Išlo o argumentáciu, že v dôsledku nezákonného trestného stíhania stratil možnosť žiť sa tým, na čo mal odborné skúsenosti a čo mal rád, a že bola preukázaná jednoznačná príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a jeho prepustením zo služobného pomeru, potvrdená tým, že po skončení jeho trestného stíhania z dôvodu oslobodenia spod obžaloby bol prijatý späť do policajného zboru.

19. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 6 je podľa dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd nevzal do úvahy žiadnu z namietaných skutočností a k odvolaciemu návrhu žalobcu neuviedol žiadnu špecifickú odpoveď. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd svoje rozhodnutie v dovolaní napadnutej časti odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Povinnosťou odvolacieho súdu bolo vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalobcu (§ 387 ods. 3 CSP). Keďže odvolací súd nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalobcu žiadne konkrétne stanovisko, dovolaciemu súdu nezostalo iné ako prijať záver, že došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom vadou uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP. Keďže sa odvolací súd nevysporiadal s podstatnými argumentami odvolateľa, a bez primeraného vysvetlenia ich ignoroval, porušil tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (II. ÚS 120/2020).

20. Keďže dovolanie podané vo veci žalobcom podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je podľa dovolacieho súdu prípustné a dôvodné, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v časti nemajetkovej ujmy zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP), v ktorom odvolací súd riadne odôvodní svoje rozhodnutie tak, aby bolo zrozumiteľné a všeobecne presvedčivé.

21. Po tom, čo dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 420 CSP neposudzoval už opodstatnenosť ďalšej argumentácie žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho

posúdenia veci odvolacím súdom (podľa § 421 ods. 1 zákona CSP). Postupoval pritom v súlade so svojou rozhodovacou praxou, ktorá sa ustálila na názore, že u dôvodne namietanej vady zmätočnosti (pri ktorej existencii musí byť dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušené a vec vrátená jeho pôvodcovi na ďalšie konanie) ide o takú procesnú nesprávnosť, pri ktorej je posudzovanie otázok súvisiacich so správnosťou právneho posúdenia veci predčasné (5Cdo/29/2016, 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 8Cdo/70/2017, 3Cdo/146/2018 a 4Cdo/191/2018) a práve z tohto dôvodu vo veci neexistoval, či dovolaním nastolená otázka má vôbec charakter otázky právnej spôsobilaj založiť aj prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP.

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil v napadnutej časti iba rozsudok odvolacieho súdu a to vrátane rozhodnutia o trovách konania, ktoré má povahu výroku závislého na rozhodnutí vo veci a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.